

Τέθκοιαι-γεναιῖκαν ἔν εἶδα καξτήν τξαι γιναιξῖναν, νά τρώη πάτσον τξαι κλοτσάν τξαι πάλε νά 'ν' ἀξῖνα (ἔν εἶα = δέν εἶδα, ἀξῖνα = γαιδούρα) Κύπρ. 2) Ὁργίλος, θυμώδης ἔνθ' ἄν. Συνών. γιναισιάρης, γιναιτλήης.

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. ὑπὸ τὸν τύπ. Γιναισιάρης Ἀθῆν. Μέγαρ. Προπ. (Πέραμ.)

γιναισιάρης ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ. *γιναισιάρης* Δ. Κρήτ. ῥ'νατσάρ'ς Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) *διναισιάρης* Χίος δ'νατσάρης Ἰμβρ. Θηλ. *γιναισιάρισσα* Κύπρ. Ουδ. *γιναισιάρικο* Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γιναισιάρης καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. - α ρ η ς.

1) Πείσμων, ἰσχυρογνώμων ἔνθ' ἄν.: "Ὅτινα τύχη κιανεῖς ἀπὸ τσὶ γαιδάρους ἰναισιάρης, αὐτὸς ἀπὸ τὸν ἔχει σέρνει τοῦ Χριστοῦ τὰ πάθη (= ὑποφέρει πολὺ) Κρήτ. Κιαιμιὰ βολὰ τὸ ἰναισιάρικο λειανό, ἐκεῖα πὺν πορπατεῖ φαίνεται δὸν πὼς θωρεῖ σφάδαμα (λειανό = γαίδαρος, σφάδαμα = φάντασμα) αὐτόθ. 2) Ὁργίλος, μνησίκακος ἔνθ' ἄν.: Τί ῥ'νατσάρ'ς πὺν 'ν' αὐτὸς Ἡπ. (Ζαγόρ.) *Εἶνι* πὺνλὸν ἰναιτσάρα ἢ νύφ' μας αὐτόθ.

γιναισιάρικα ἐπίρρ. Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γιναισιάρης.

Μετὰ πείσματος, μετ' ἰσχυρογνωμοσύνης, πεισματικά.

γιναισιίτικος ἐπίθ., ἑνιαχ. γιναισιί'κους Μακεδ. (Βόιον κ.ά.) ῥ'νασιί'κους ἑνιαχ. βορ. ἰδιωμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γιναισιάρης καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. - ί τ ι κ ο ς.

Γιναισιάρης, τὸ ὅπ. βλ.

γιναισομούλαρο τό, ἑνιαχ. δ'νατσομούλαρον Ἰμβρ. Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γιναισιάρης καὶ τοῦ οὐσ. μ ο υ λ ά ρ ι. Μεταφ., ὁ πείσμων, ὁ ἰσχυρογνώμων.

γινάτω ἐπίθ. θηλ., ἑνιαχ. ἰνάτω Πελοπν. (Βερεστ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γινάτι κατ' ἀναλογ. πρὸς ἄλλα εἰς -ω θηλ., ὡς Ἀράπω, Μαγδάλω, μουντζούρω, τσουράπω κ.τ.τ.

Γυνή πείσμων καὶ ἐχθρικῶς διακειμένη: Τί θέλεις, μωρ' γινάτω, πὺν ἀπὸ τὸ ἰνάτι σου δέν ξέρεις τί κάνεις; Πβ. γιναισιάρης.

γινάτωμα τό, ἑνιαχ. ἰνάτωμα Νάξ. Πελοπν. (Γαργαλ. Μαργέλ. Μηλιώτ. Παιδεμέν. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ρ. γιναιτώρω, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ ἰναιτώρω.

Πεῖσμα, ἐναντίωσις ἔνθ' ἄν.: Μὲ τὸ ἰνάτωμα πὺν 'χει, δὲ θὰ πάη καλὰ Μηλιώτ.

γιναιτώνω, κοιν. ἰναιτώνω Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Βούρβουρ. Καλάβρυτ. Κλουτσινοχ. Κορινθ. Μαζαίικ. Σουδεν. κ.ά.) ἰναιτώνω Ἡπ. (Ζαγόρ.) Θεσσ. (Ἀνατολ.) Μακεδ. (Βελβ. κ.ά.) ναιτώνω Πελοπν. (Ἀνδρίτσ.) ναιτώνω Πελοπν. (Καρδαμ.) ναιτώνω Πελοπν. (Ἀνδρίτσ. Κορινθ.) γιναιτώνω Εὐβ. (Ἀγία Ἀνν.) Ἡπ. (Κόνιτσ. Σούλ. Φροσύν.) ῥ'νατώνω Ἡπ. (Ζαγόρ.) Θεσσ. (Δομοκ.) Μακεδ. (Λιμπίν.) Στερελλ. (Ἀχυρ. Καλοσκοπ. Περίστ. Ὑπάτ.) *διναιτώνω* Χίος.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γινάτι, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ ἰνάτι καὶ δινάτι.

Ἐνεργ., ἐξοργίζω, κάμνω τινὰ νὰ πεισμώσῃ Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Βούρβουρ. Καλάβρυτ. Κλουτσινοχ. Κορινθ. Σουδεν. κ.ά.) Στερελλ. (Ἀχυρ. Καλοσκοπ. Περίστ. Ὑπάτ.)

Χίος κ.ά.: Μὴν τὸ ἰναιτώνης τὸ σκυλλί, θὰ σὲ φάη Κορινθ. Τί τὸν ἰναιτώνεις τὸ γέρο; Καλάβρυτ. Γιατί τοῦ ῥ'νατώ'ης τοῦ πιδί, μωρέ; Ἀχυρ. Μὲ ἰνάτωσε, καὶ δέν ἤξερα τί τοῦ ἔλεγα Κορινθ. Ἐινάτωσές με τὴν ἄλλη βολὰ, καὶ ' γὰ' φτὸ δέν ἐξαναπέρασα Ἀπύρανθ. Σ' ῥ'νατόυσα (ὠργίσθην ἐναντίον σου) Ὑπάτ. Καὶ ἀμτβ. Εὐβ. (Ἀγία Ἀνν.) Ἡπ. (Ζαγόρ. Σούλ. Φροσύν.) Θεσσ. (Ἀνατολ. Δομοκ.) Μακεδ. (Λιμπίν. κ.ά.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Ἀνδρίτσ. Καλάβρυτ. Καρδαμ. Κορινθ. Μαζαίικ. κ.ά.) Στερελλ. (Ἀχυρ. Ὑπάτ.) Χίος κ.ά.: Μὶ καὶ'ς νὰ ῥ'νατόνουν, κὶ δὲ θὰ πᾶμι καλὰ Ἀχυρ. Ἰνάτουσι, ἀβ' δέν δὸν ἐδουκά μι τὸν γουμάρ' (ἀβ' = πὺν) Ἀνατολ. Ἰνάτουσα, κὶ δέν πῆγα Μακεδ. Νεάτωσε, πὺν δέν τοῦ περνᾷ ποτὲ Καρδαμ. Ἐινάτωσε, τῶαὶ δὲ μιλάει Κορινθ. Στάκα λίγουν ν' ἀκού'ης, κὶ μὴν ἰναιτώ'ς ἔτσ', γιατί κανένας δὲ σὶ σκιάζιτι Ζαγόρ. Καὶ μέσ. γιναιτώνομαι Εὐβ. (Ἀκρ.) Ἡπ. (Κόνιτσ. Σούλ. Φροσύν.) Μακεδ. (Λιμπίν.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Βούρβουρ. Λακεδ. κ.ά.) Στερελλ. (Ἀχυρ. Ὑπάτ. κ.ά.) Ἀμα τὸν ἀκού' νὰ λέη βλακεῖς, ῥ'νατόνουμε, κὶ μοῦ 'ρχιτι νὰ δὸν δείρου Ἀκρ. Ἐιναιτώθηκε, βὸ 'ίνηκε Τοῦρκος (βὸ = πὺν) Ἀπύρανθ. Ῥ'νατώ'κα πὺνλὸν Ὑπάτ. Χτυποῦν ἀλύπητα σὰ γιναιτωμένα ἀπὸ ζούλεια κριάρια Λακεδ. Ῥ'νατώ'καμι γὰ τὸν τίποντα Ἀχυρ. Θὰ 'ναι γιναιτωμέν' ἢ πεθερά μ', πὺν χάθ'κι ὄλ' τ'ν ἡμέρα Κόνιτσ.

γινίσκομαι Κύπρ. γενίσκομαι Κύπρ. γινίσκουμαι Κύπρ. γενίσκουμαι Καππ. (Φερτ.) ἑνίσκομαι Καππ. (Σίλ.) ἑνίσκομαι Καππ. ἑνίσκομαι Καππ. (Σινασσ. κ.ά.) Πόντ. ἑνίσκομαι Καππ. (Ἀραβάν. Φλογ. κ.ά.) ἑνίσκουμαι Καππ. (Ἀνακ. Ἀραβάν. Σίλ. Φερτ.) ἑνίσκουμαι Καππ. (Ἀραβάν.) ἑνίσκομαι Καππ. (Οὐλχ.) ἑνέτθουμαι Πόντ. (Ἰνέπ.) γινίσκω Κύπρ. Πάρ. Παρτ. ἑγινίσκουμουν Κύπρ. ἑγινίσκουμουν Πόντ. (Οἶν.) ἑνίσκουμουν Καππ. (Σίλ.) ἑνίσκουμουν Καππ. (Ἀραβάν.) ἑνισκότομαι Καππ. (Σίλ. Φερτ.) ἑνισκότομαι Καππ. (Φλογ.)

Τὸ Βυζαντ. γινίσκομαι, διὰ τὸ ὅπ. βλ. Δουκ. ἐν λ. γινίσκεσθαι. Πβ. Γ. Χατζιδ., MNE 1, 299 κέξ. Πβ. καὶ Μαχαίρ. (ἐκδ. R. Dawkins) 1, 2: «τὰ πάντα διαβαίνουν καὶ τὰ γινίσκονται ἑξηγοῦνται». 1, 46: «θωρῶντα ἢ ρήγαινα ὅτι δέν ὠφελεῖ... παρὰ σκάνταλον ἐγινίσκετον». Οἱ λοιποὶ χρόνοι, πλὴν τοῦ ἐνεστ. καὶ παρατ., σχηματίζονται ἐκ τοῦ ρ. γίνομαι. Καὶ ὁ τύπ. γενίσκομαι ἤδη Βυζαντ. Ὁ τύπ. ἑνέτθουμαι πιθαν. κατ' ἀντιμετάθ. ἐκ τοῦ *ἑνίσκουμαι > ἑνίσκομαι. Πολλάκις ὁ ἀόρ. κατὰ τὸ γίνομαι.

Α) Ἄνευ κατηγ., εἰς τινὰς τῶν βασικῶν σημασιῶν τοῦ γίνομαι: 1) *Γίνομαι A1*, τὸ ὅπ. βλ., Καππ. (Σίλ.): Κλέφτης ἑνίσκιτι (ὁ κλέπτης γίνεται, γεννᾶται). 2) *Γίνομαι A3*, τὸ ὅπ. βλ., Καππ. (Φλογ.): Τὰ πουλλιά' νίσκονται (τὰ πουλλιά' μεγαλώνουν). 3) *Γίνομαι A4*, τὸ ὅπ. βλ., Καππ. (Φλογ.): Παίρουν κ' ἐτὸ νίσκονται τρία. 4) *Γίνομαι A5*, τὸ ὅπ. βλ., Καππ. (Φλογ.): Νίσκεται σὸ Πρεκόπ' παναθρ'. Μέγα γιορτὴ νίσκεται πᾶν χρόνος (μεγάλῃ ἐορτῇ γίνεται κάθε χρόνο).

Β) Μετὰ κατηγ., γίνομαι B1 Καππ. (Ἀραβάν. Σίλ. Σινασσ. Φλογ. κ.ά.) Κύπρ. — Δ. Λιπέρτ., Τζωπρ. τραοῦδ. 2,55: Τὰ φθάχα μας νιδκόνται τοθπᾶν (τὰ παιδιὰ μας γίνονται βοσκοὶ) Φλογ. Ἀκουσεν ὁμως ὁ βασιλιάς πόξω πόξω γὰ τὴν ὀρνιθα τῆς γειτόνισσάς του πὺν ἐγινίσκετον κοπέλ-λα (ἐκ παραμυθ.) Κύπρ. Γινίσκεται τξαι τξείνη ἑνα τάσιμ- μ' ἑναν ἄλυσον χοντρον τξ' ἔμπηκεχ- χαμαὶ (ἐκ παραμυθ.) αὐτόθ. Ἐγὼ σκαλὶ νίσκομαι (ἐκ παραμυθ.) Σι-

νασσ. Πατιδάχος 'νίδκεται ἓνα daχτσύλ' (ὁ βασιλιάς ἀπὸ τῆ ντροπῆ του ζάρωσε. ἐκ παραμυθ.) 'Αραβάν. Εἰμαστιμ-
μάοι τζαί γινισκούμαστιφ-φικὰ (εἴμαστε μάγοι καὶ γινό-
μαστε θεριά' ἐκ παραμυθ.) Κύπρ. || Φρ. 'Ενίσκουμαι καλὰ
(ἀναρρωνύω ἐκ νόσου) Σιλ. 'Εκεῖ 'νίδκεται ἓνα μὲ τὸ χα-
μαμτζῆ (ἐκεῖ γίνεται, συνεννοεῖται πλήρως, συμφωνεῖ ἀπο-
λύτως μὲ τὸν ὑπάλληλον τοῦ λουτροῦ' ἐκ παραμυθ.) 'Αραβάν.
|| Ἄσμ.

Μπούκ-κωμα τρώεις χατζαρκάν, τὸ δεῖλιν ἀλυσίδιν
τῶαί ὡς τὰ 'λιοβουτ-τήματα γινίσκεσαι παιχινίδιν
(λέγει ὁ ἄγιος Γεώργιος εἰς τὸν δράκοντα, τὸν ὁποῖον
ἐφόνευσε) Κύπρ. || Ποίημ.

Π' ἀγάπην ἢ καρτιά μου ἐν' γεμάτῃ
τῶαί λειῶ τῶαί στάσ-σω σγιάν τῶερὶν γιὰ σέφαν.
Σγιάν εἰμ' ἀνύπαντρος, τῶαί σου δκηράτη,
'ἐν γινισκούμαστιν τῶ' οἱ δκνὸ μας ἔναν;
Δ. Λιπέρτ., ἐνθ' ἄν. 3, 120.

Γινίσκονται ὀρκὴ Θεοῦ τῶαί πλάσκονται ὀμπρός σου
πλάσκονται = παρουσιάζονται) Δ. Λιπέρτ., ἐνθ' ἄν.
2, 55.

Γ) Ἀπροσ. 1) Γίνομαι Γ1, τὸ ὅπ. βλ. Καππ. ('Αρα-
βάν. Συνασσ. Φλογ.): Βασιλὸς εἶπεν νίδκεται (ὁ βασιλιάς
εἶπεν ὅτι γίνεται αὐτὸ) Φλογ. Στατέτε μιά, ἐροῦ σὸ ζιαφέτδ'
ἐτὸ δὲν 'νίδκεται (σταθῆτε πρῶτα, ἐδῶ σ' αὐτὸ τὸ τραπέζι
αὐτὸ δὲν γίνεται' ἐκ παραμυθ.) 'Αραβάν. Δαρά τί' νίδκεται;
(τώρα τί ποιητέον;) αὐτόθ. 2) Μὲ ἐνδιαφέρει τι, ἀσχολοῦ-
μαι εἰς τι Καππ.: Ἄσμ.

Κόρη, τὸ τί μᾶς 'νίδκεται, κ' ἐμεῖς νὰ τότε κλαῖμε;

γινόβελέντζα ἢ, ἀμάρτ. γινουβέλεντζα Στερελλ. ('Α-
ράχ.) γινουβιλέτζα Στερελλ. (Γαλαξ.)

'Εκ τοῦ θέμ. τοῦ ρ. γίνομαι καὶ τοῦ οὐσ. βελέν-
τζα.

Κλινωσκέπασμα ἐξ ἐρίου προβάτου ὑποστάν τὴν ἐν τῇ
«νεροτριβῇ» ἐπεξεργασίαν πρὸς πύκνωσιν τῆς ὑφάνσεως
μετὰ τὴν ἐξαγωγήν του ἐκ τοῦ ὑφαντικοῦ ἱστοῦ, ὅθεν τὸ
«γινωμένο», τὸ ἔτοιμον.

γίνομαι κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν. Τραπ.) γίνουμαι Αἰγίν. Ἡπ.
Πελοπν. (Αἰγιάλ. Ἀνδροῦς. Ἀρχαδ. Κόκκιν. Μεσσ. Παπ-
πούλ. Πυλ. κ.ά.) Πόντ. (Σταυρ.) γίνουμι βόρ. ιδιῶμ. γίνουμ'
Στερελλ. (Δεσφ. κ.ά.) γίνουμ' Σαμοθρ. ἴνομαι Κάλυμν.
Κάσ. Νάξ. ('Απύρανθ. Δαμαρ. Φιλότ.) Πόντ. ('Ινέπ. Κο-
τύωρ. Ὁφ. κ.ά.) Σύμ. ἴνουμαι Καππ. ('Αραβάν. Φάρασ.)
Πόντ. ('Αργυρόπ. Ἰμερ. Ἰνέπ. Σταυρ. Χαλδ. κ.ά.) νίνουμαι
Καππ. γένομαι πολλαχ. καὶ Ἀπουλ. (Καλημ.) Καλαβρ.
(Μπόβ. Χωρίο Βουν.) γένομαι Ζάκ. Πελοπν. (Κόκκιν. Λάστ.
Παππούλ. κ.ά.) Ρόδ. γένομαι Ἀπουλ. γένομι βόρ. ιδιῶμ.
'ένομαι Θράκ. (Καλλιπ. Σύμ. κ.ά.) ἔνομι Α. Ρουμελ. (Φι-
λιπούπ.) Θράκ. ('Αδριανούπ. Ὁρτάκ. κ.ά.) Μακεδ. (Κοζ.
Πελεκᾶν. Σιάτ. κ.ά.) Σύμ. γένουμου Λυκ. (Λιβύσσ.) γινού-
μενερ ἐν Τσακων. γινόμε'νε ἴμα Τσακων. (Χαβουτσ.) νιγό-
τομαι Καππ. ('Ανακ. Φερτ.) Παρατ. ἐγίνουμ'νε Μύκ. Πόντ.
(Ἀργυρόπ. κ.ά.) ἐγενόμουνα Ζάκ. γένουμαν Μακεδ. ('Ανω
Κώμ.) ἐνεχόμου Καππ. (Μισθ.) ἐνεχόταμαι Καππ. (Μισθ.)
ἐνεχότουμαι Καππ. (Μισθ.) γ' πρόσ. νιόταν Καππ. (Μισθ.)
νιότον Καππ. (Μισθ.) νιότουν Καππ. (Μισθ.) Ἀόρ. ἐγένο-
μουν Κύπρ. ἐγένουμουν Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Τραπ. κ.ά.) ἀγέ-
νουμουν Πόντ. (Οἶν.) ἐγένουμουν Πόντ. (Σαράχ.) ἐγένουμ'νε

Πόντ. (Οἶν.) ἐένουμουν Πόντ. (Χαλδ.) ἔνομ'νε Πόντ. ἐνάμα
Τσακων. ἴνάμα Τσακων. (Χαβουτσ.) ἐγενάστηνα Καλαβρ.
(Μπόβ.) ἐγέτ-τιμο Ἀπουλ. (Καλημ.) γέντησα Ἀπουλ. (Κα-
λημ.) Καλαβρ. (Μπόβ.) ἐγένησα Πόντ. (Οἶν.) ἐγένουσα Πόντ.
(Οἶν.) ἔνουσα ('Αμισ.) ἐγένηκα Ἰων. (Φώκ.) Κρήτ. ('Ηράκλ.
κ.ά.) Κύπρ. Νάξ. (Δαμαρ.) Χίος ἐζένηκα Ἀστυπ. γένηκα
πολλαχ. γέν'κα βόρ. ιδιῶμ. ἔνηκα Θράκ. (Κομοτ. κ.ά.)
Προπ. (Μαρμαρ.) ἐν'κα Προπ. (Μαρμαρ.) ἠγένηκα Ἀνδρ.
'Ιων. (Κρήν.) Λυκ. (Λιβύσσ.) ἠγέν'κα Πάρ. (Λεῦκ.) ἠένηκα
Νάξ. (Φιλότ.) ἠένηκα Κάλυμν. ἐγίνηκα πολλαχ. ἐγίν'κα Ἡπ.
(Ζαχόρ.) γίνηκα σύνθη. εἴνηκα Κύπρ. Μεγίστ. Νάξ. ('Απύ-
ρανθ. Σκαδ.) Σύμ. κ.ά. γίν'κα βόρ. ιδιῶμ. γίν'ga Ἡπ. (Με-
λιγγ. Σαμν. Σούλ. κ.ά.) Θράκ. Λέσβ. Μακεδ. ('Ανω Κώμ.
Βελβ. κ.ά.) ἴνηκα Μακεδ. ('Ασσηρ. κ.ά.) ἴν'κα Μακεδ. (Κοζ.
Σιάτ.) ἴγκα Α. Ρουμελ. (Φιλιπούπ.) Θράκ. ('Αδριανούπ.
Καραγ. Ὁρτάκ.) Μακεδ. (Βόιον) ἔγινα κοιν. ἔγενα Ἡπ.
(Μαζαρακ.) ἔινα Καππ. ('Ανακ.) Προπ. (Μαρμαρ.) γένα
Καππ. ('Αξ. Μαλακ. Τελμ. Φλογ.) ἔνα Καππ. ('Αραβάν.
Γούρτον. Φερτ. Ὑποτ. γένω πολλαχ. ἔνω Ἡπ. ('Ιωάνν.
Μελιγγ.) Κάσ. Πόντ. Προπ. (Μαρμαρ.) γενῶ πολλαχ. καὶ
Καππ. (Φλογ.) ἔνω Κάσ. Νάξ. (Δαμαρ. κ.ά.) γίνω κοιν.
'ίνω Κάσ. γινῶ κοιν. ἴνω Καππ. (Φλογ.) Κύπρ. γετ-τῶ
'Απουλ. (Καλημ.) Προστ. γένου Μακεδ. (Καστορ.) γένη
Θεσσ. γέναστα Καλαβρ. (Χωρίο Βουν.) ἔνε Καππ. ('Αραβάν.)
γίνου πολλαχ. ἴνου Κάρπ. Κάσ. Νάξ. ('Απύρανθ. κ.ά.) γί-
νουν Πόντ. ('Αργυρόπ. Σούρμ. Τραπ. κ.ά.) γίνε σύνθη. γίμη
βόρ. ιδιῶμ. γίν' Σαμοθρ. Πόντ. ('Οφ.) ἴνε Κάρπ. Κάσ. Νάξ.
(Ἀπύρανθ. κ.ά.) Ἀπαρ. γενῆναι Πόντ. (Τραπ.) γινῆναι
Πόντ. ('Οφ. Τραπ.) γινάνα Πόντ. ('Ιμερ.) Μετοχ. γενό-
μενος Ἰων. (Κρήν.) Πελοπν. (Βούρβουρ. Μάν.) Σύμ. ἔνό-
μενος Χίος (Πυργ. κ.ά.) γενούμενος Θράκ. (Σκοπ. κ.ά.)
Πόντ. Προπ. ('Αρτάκ.) Σύμ.—Χ. Χρηστοβασ., Διαγων., 29
γενέμενος Πόντ. γενάμενος Πόντ. (Τραπ. κ.ά.) γινάμενος
Πόντ. (Κερασ. Τραπ.) γινόμενος Ἡπ. Πόντ. (Κερασ.) Χίος
(Καρδάμ.) γινούμενε Τσακων. ἴνούμενους Μακεδ. (Κοζ.
κ.ά.) γεῖν'μένους Μακεδ. (Καστορ.) γενημένου Καππ. (Μισθ.)
γενωμένος πολλαχ. γενωμένο Ἀπουλ. γενουμένος Εὐβ.
(Βρύσ.) γενουμένους Θεσσ. (Τρίκερ.) γεναμένος Κρήτ. Πε-
λοπν. (Κάμπος. Λακων.) Πόντ. (Τραπ. κ.ά.) — Δ. Σολωμ.,
186 γεναμένο Καλαβρ. (Μπόβ.) γεναμένο Καλαβρ. (Μπόβ.)
γινωμένος κοιν. γινουμένους βόρ. ιδιῶμ. γιν'μένους Σάμ.
γινάμενος Πελοπν. (Οἶτυλ.) γιανωμένο Ἀπουλ. γιαναμένος
Ζάκ. — Ν. Πολίτ., Παροιμ., 4, 528.

Τὸ Ἑλληνιστ. γίνομαι παρὰ τὸ γίγνομαι. Κατὰ
Γ. Χατζιδ., ΜΝΕ 2, 133, οἱ διττῶς τονιζόμενοι τύπ. τῆς
ὑποτ. ἄορ. γένω - γενῶ, γίνω - γινῶ ὀφείλονται
εἰς τὴν παράλληλον καταγωγήν των, ἐκ τοῦ παθ. ἐγίνην -
ἐγίνηκα, ἀφ' ἑνός, καὶ τοῦ ἐνεργ. ἔγενα, ἀφ' ἑτέρου,
ὅπερ μετὰ τοῦ γίνομαι ἔδωκε τὸ ἔγινα - ἐγίνην.
'Εκ τοῦ τύπ. ἐγίνηκα προέκυψεν ὁ περισπ. τύπ. γινῶ
καὶ ἐκ τοῦ ἔγενα ὁ βαρύτ. γένω, ἐκ δὲ τοῦ ἔγινα
ὁ βαρύτ. γίνω. Ἐκ συμφύσεως τούτων ὁ τύπ. γενῶ.
Οἱ ἀρχόμενοι ἀπὸ τοῦ γε - τύπ. ἐσχηματίσθησαν καὶ κατὰ
τὸ συγγενὲς γενῶ, καὶ δὴ ὁ ἄορ. ἐγένησα καὶ ἐγέ-
νηκα, ἢ μετοχ. γεν'μένους κ.τ.τ. Πβ. καὶ τὸν ἤδη ἀρχ.
παθ. ἄορ. ἐγενήθη. Κατὰ Α. Τζάρτζαν, Θεσσαλ.
διαλ., 25, ὁ τύπ. γένομαι πιθαν. κατ' ἀναλογίαν καὶ πρὸς
τὴν ὑποτ. γένω καὶ προστ. γένου, ἂν δὲν ἐσχηματίσθη
κατ' ἄλλα νύληκτα ρήματα ἀπαντῶντα διττῶς: κρένω -
κρένω, πλένω - πλένω, ἀρτύνω - ἀρτένω -
ἀρτένομαι, στήνω - στένω κ.τ.τ. Οἱ τύπ. γέ-

